

Dum Christo gestabat inspiratum. Iplummet suum...

Theophl.

27. matth. 28.

Guarrius.

Potestas & imperium...

28. Cantic. 2.

Alb. magn.

voluntas filii & matris eadem.

29. D. Bernard.

Sap. 6. Virgo etiam...

QUESTIO V.

Quare Christus D. mandat implere hydrias aqua?

Derant in domo ubi nuptiale convivium peragebatur...

Ad Questionem, sic in presenti ait Hugo: Quare non fecit signum ante impletionem?

30.

Felicitas nimia...

Tertull.

Daniel. 4.

31.

Opus ut indiguo...

Dei virtus operata est ob eorum libertatem induratur cor Pharaonis...

Abulens.

1. Cor. 1.

D. Hil. Arel.

Per Eucharistiam...

33. Ose 11.

Septuag. Syr. Symmach. Theod.

Ruffinus.

Delt. Eucharistia...

stus D. carne, & sanguine suo alimentum suum populum...

Tertull. D. Hilar. Arelatens. homil. 1. in presenti, sic ait: Quodammodo in aquis ipsi...

Ait Isai, 7. n. 14. Ecce Virgo concipiet, & pariet filium: Quod valde rarum, novum, & inauditum fuit...

Plal. 4. D. Aug.

34. D. Hil. Arel.

Quod ab aliis excipitur...

35. Isai. 7.

Quod ab aliis suscipitur...

D. Leo.

CAPUT III.

Et autem homo ex Pharisæis; Nicodemus nomine Princeps judæorum. 2. Hic venit ad Iesum nocte, & dixit ei: Rabbi, scimus quia a Deo venisti Magister...

Quomodo possunt fieri? 10 Respondit Iesus, & dixit ei, Tu es Magister in Israel & hac ignoras? 11. Amen, amen dico tibi, quia quod scimus loquimur, & quod vidimus testamur, & testimonium nostrum non accipitis. 12. Si terrena dixi vobis, & non creditis, quomodo si dixerio vobis caelestia, credetis? 13. Et nemo ascendit in caelum, nisi qui descendit de caelo, Filius hominis, qui est in caelo. 14. Et sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis, ut omnis qui credit in ipsum non pereat, sed habeat vitam aeternam. 16. Sic enim Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret: ut omnis qui credit in eum non pereat, sed habeat vitam aeternam. 17. Non enim misit Deus filium suum in mundum, ut iudicet mundum, sed ut salvetur mundus per ipsum. 18. Qui credit in eum, non iudicatur, qui autem non credit, iam iudicatus est; quia non credit in nomine unigeniti filii Dei. 19. Hoc autem iudicium, quia lux venit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras quam lucem, & erant enim eorum mala opera. 20. Omnis enim qui male agit, odit lucem, & non venit ad lucem ut non arguantur opera eius. 21. Qui autem facit veritatem, venit ad lucem, ut manifestentur opera eius, quia in Deo sunt facta. 22. Post haec venit Iesus & discipuli eius in terram iudaeam, & illic demorabatur cum eis, & baptizabat. 23. Erat autem & Ioannes baptizans in Aenon iuxta Salim: quia aquae multae erant illic & veniebatur & baptizabantur. 24. Nondum enim missus fuerat Ioannes in carcerem. 25. Facta est autem quaestio ex discipulis Ioannis cum Iudaeis de purificatione. 26. Et venerunt ad Ioannem & dixerunt ei: Rabbi, qui erat tecum trans Iordanem, cui tu testimonium perhibuisti; ecce hic baptizat, & omnes veniunt ad eum. 27. Respondit Ioannes & dixit, non potest homo accipere quicquam, nisi fuerit ei datum de caelo. 28. Ipsi vos mihi testimonium perhibetis, quod dixerim: Non sum ego Christus sed quia missus sum ante illum. 29. Qui habet Sponsam, Sponsus est: amicus autem Sponsi qui stat & audit eum, gaudio gaudet propter vocem Sponsi. Hoc ergo gaudium meum impletum est. 30. Illum oportet crescere, me autem minui. 31. Qui de caelo venit super omnes est. Qui est de terra, de terra est, & de terra loquitur. Qui de caelo venit super omnes est. 32. Et quod vidit, & audivit, signavit, quia Deus verax est. 33. Qui accipite eius testimonium, non enim ad mensuram dat Deus spiritum. 34. Pater diligit filium, & omnia dedit in manu eius. 35. Qui credit in filium, habet vitam aeternam: qui autem incredulus est filio, non videbit vitam, sed ira Dei manet super eum.

ARGUMENTUM cum Remissionibus.

Primo, Vers. 1. Christus Nicodemum docet, generationem ex aqua, & Spiritu Sancto esse necessariam ad consequendum regnum caelorum: de quo dixi tom. 2. cap. 3. De quo hic etiam dicam.

Secundo, Vers. 14. Proponit exaltationem sui corporis in cruce, instar serpentis aenei, à Moysè exaltati, ut à mundo salvet. Explicavi eodem cap. 3. à quaestione 33. & deinceps. Et hic aliqua dicam.

Tertio, Vers. Proponit summam Dei dilectionem, qui dedit filium suum Unigenitum pro nostra salute: de

quo dixi eodem cap. 3. à quaest. 58. Quarto, Vers. 22. Baptizat Ioannes in Aenon suos discipulos Christi baptismo, obmurmurantes reprehendit asserens Christum esse Ecclesiae Sponsum, & quod ille, qui credit in eum habet vitam aeternam. Quod hic est explicandum.

Iesus & Nicodemus.

QUAESTIO I.

Quare Nicodemus dum venit ad Christum, dicitur Princeps Iudaorum?

1. **A**it Noster Evangelista in praesenti: Erat homo ex Pharisaeis Nicodemus nomine, Princeps Iudaorum: Hoc magnum & altum

mysterium, late tractavi tom. 2. in Evangelia per 57. quaestiones, & ibi late quaesivi, cur Nicodemus dicitur ab Evangelista homo ex Pharisaeis princepsq. 1. 2. n. 3. & h. Nunc ad honorem sanctae Crucis adde.

Dicitur, Princeps Iudaorum, & merito sane, nam nunc primum Christus cum eo cepit agere de sua cruce: Sic exaltari oportet filium hominis: Maxime notandum, quod primus sermo habitus à filio Dei in carne humana apparente de sua sanctissima Cruce est nunc cum Nicodemo, quem notanter advertit Evangelista quod erat princeps ex Pharisaeis: Nam agere, ac tractare de cruce sancta maxime ad principes, dynastas, ac reges pertinet: facta Crux defosso in loco per multum tempus abscondita fuit Iudaeis, idololatriis, ac inimicis Christi nominis, donec Helena sancta ex regio sanguine nara Constantini Imperatoris mater Deo disponente, eam invenit, & quo consilio urget Deus Helenam rerum Dominam ad crucem quaerendam. Patitur Deus crucem loco subterraneo absconditam esse usque ad Constantini principatum. Responder. D. Paul. Epistol. 1. post narratam Helenae historiam, quod sic disposuit Deus; ut tunc inveniretur, cum religiose quaeretur: Quia crucem venerabiliter, ac magnifico cultu tractare solum regij sanguinis est, ad magnatesque pertinet.

Crucem venerari regum ac principum est.

D. Paulus.

3. Gen. 28.

Germ. Pat.

Sub cruce Christi reges creantur ad eius venerationem.

4. Luc. 23. Matth. 27.

Nobilis prior ad venerationem.

adhuc Christo vivente: Terra vero tremore premitur Christo moriente; hora nona, nempe, tertia post meridie; & cur non simul & eodem tempore? Salmeiron. tom. 10. Salmeiron. Tractat. 47. ait: Nobilitas citius vim Divinitatis, ac eius radios senserunt. Sed terra commovetur ad necem Domini venerandam, citius vero Solem tristi velo tectum video; Sol praeses, ac princeps inter caetera temporalia, & astra, inde velocius movetur pro cultu mortis Domini sui. Tenentur enim qui praestant dignitate, praestare pietate.

QUAESTIO II.

Quare cum Nicodemus non intelligit alta Christi mysteria, ei proponit Dominus suam exaltationem in Cruce?

6. **E**xponit Christus D. Nicodemo, quod ad ingrediendum regnum Dei necesse est renasci denuo; quod Nicod. non capiebat; Unde dicebat: Quomodo potest homo nasci cum sit senex? Unde tantus Magister tam hebes est in percipienda caelesti doctrina, non scrutabatur factas Scripturas, sed humana ratione ducebatur, humanisque testimoniis inhaerebat. Theophan. Qui humana ratione ducitur non intelligit divina. Theophanes Ceramæus Oratione de Cruce habita tom. 2. apud Grethser. ait. Tu quidem Nicodeme caelestis institutionis capax non es, quia forte humanum testimonium in his, quae affirmo, requiris & expetis: & de hac re multas rationes dedi citato cap. 3. per multas quaestiones. Nunc vero adde.

Theophan. Qui humana ratione ducitur non intelligit divina.

6. Textull.

Primò, Tertullianus lib. de Baptismo, ait: Nihil adeo est, quod obduret mentes hominum quam simplicitas divinarum operum, quae in actu videntur; & magnificentia quae in effectu re-promittitur: ut hic quoque; quoniam tanta simplicitas sine pompa, sine apparatu novo aliquo, denique sine sumptu homo in aqua demissus, inter pauca verba tinctus mentior, si non è contrario, idolorum solemnia, vel arcana de suggestu, & apparatu; deque sumptu fidem, & auctoritatem sibi extrahunt. O quantum distat Divina simplicitas, à temporali pompa! ad caeleste regnum, ad filiationemque Dei ille eligitur, qui expoliatus omnibus, nudus invenitur, necesse est, ut nudus sit, qui mergitur aquis, & in ea nuditate stat comparatio omnium caelestium divitiarum; non sic potestas saeculi, acidolorum, quae à vestium fulgore, à ministrorum pompa, ac apparatu, & sumptu totam suam auctoritatem vendicare solent; quae omnia tanquam à vento dissipantur; At Divina potestas in nuditate ac rerum abdicatione fulget. Hinc de meo Jesu reclinato in praesepio ait Theodotus homil. de Nativitat. tom. 6. Concil. Ephesin. Append. 5. cap. 5. Omnia paupera, & vilia elegit, omnia mediocria, & plurimum obscura, ut divinitatis sola cognoscatur Orbem transformasse terrarum.

Mundialis potestas in externo apparatu, Divina vero in nuditate fulget.

Theodor.

Secundò, Responder Christus Nicodemo: nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu Sancto: Zz 4

Sancto non potest introire in regnum Dei, & cur in aqua ponitur exordium, ac incunabula filiorum de quo multas rationes dedit citato c. 3. quæst. 15. & 17. Nunc vero recolle, quod in aquis præcessit quædam umbra Christi passus sic dicitur. Matth. 12. num. 40. Signum non dabitur eis nisi signum Jona Propheta: Cum ergo signum Jonæ fuerit in aqua tanquam in figura, & umbra Christi, inde non est mirandum, quod ab aquis omnia bona, ac incrementa hominibus proveniant, ac nascantur. D. Ambros. lib. 5. Hexamer. cap. 11. ait. Terra rum salus in mari, ante præcessit, quia signum similis hominis, signum Jona, sicut iste in utero ceti, sic Iesus in corde terra, in utraque remedium, majus tamen in mari pietatis exemplum: Sine dubio omnia bona omneque remedium, ac pietatis exempla fluent ab aquis in hominem, quando in aquis est manifesta Christi umbra Christique mysteria in aquis fulgent. Ductus Ioseph in Aegyptum, cumque esset in domo Putiphar, & in cunctis prudenter se gereret: Benedixit Dominus domum propter Ioseph, & multiplicavit eundem ejus substantiam. Gen. 39. n. 5. nec hoc mirandum cum Ioseph esset Christi figura sub ejus umbra cuncta prosperantur, & augentur.

Tertio, Cum Nicodemus maxime ad superna mysteria cæcutiret, nec ea caperet, objicit ei Christus D. Crucis mysterium: Exaltari oportet filium hominis; Crux enim maxime tenebras depellit, cæcitatem excludit; mentem illuminat, visum, acuit. Ait Christus D. Luc. 15. n. 8. Quæ mulier habens drachmas decem si perdidit drachmam unam, nonne accendit lucernam, & everrit domum donec inveniat. Comparat se Christus in desiderio querendi animas peccatrices cum muliere quæ perdidit drachmam unam; sed cur hæc mulier ad querendam rem perditam accendit lucernam, nonne melius erat, ut aperiret januas, & fenestras, ut ingredientibus solariis radiis, qui fulgentissimi sunt, melius, & clarius quæretet; Quæ ergo lucerna est hæc, quam Christus D. accendit, ut clarissime tenebras depellat, & ut homines illuminet ad viam salutis invenendam; lucerna hæc fulgentissima exiit Christi crux, quæ super omnia homines illuminat; Accipe D. Chryso. Orat. in cæmetetij appellationem, & crucem tom. 6. dicentem: Quemadmodum enim si quis lucernam in domo quapiam tenebris obsita accendat, & in altum statuat, tenebras de repente fugat: sic tenebris per universum orbem sparsis Christus tanquam lampadem quandam, crucem accendit, & in altum erexit omnemque caliginem totius terra dissipavit.

Scribit D. Luc. 23. n. 44. Erat hora fere sexte, & tenebra facte sunt super universam terram, & sol obscuratus est: Quæ tenebræ fuerunt densissimæ, quia Sol non ex una parte, sed per totum corpus suum fuit obscuratus; ita ut stella apparet, ut sit in nocte obscura, ita ut graves Doctores, ut Cornelius à Lapide, dicant quod fuerint, sicut tenebræ Aegypti, de quibus scribitur Exod. 10. n. 22. Quod nemo vidit fratrem suum, nec movit se de loco suo: De quo latius egi tom. 5. in Evang. lib. 8. c. 19. q. 1. n. 9. ex quo insurgit grandis difficultas, quia pendente Christo in Cruce scribit D. Mat. 27. num. 55. Erant ibi mulieres multa à longè

aspicientes ea quæ fiebant, & titulos in summitate crucis affixos à multis legebatur, ut scribit D. Joan. 19. n. 20. Hunc ergo titulum Joan. 19. multi Judæorum legerunt, quia prope civitatem erat locus, ubi crucifixus est Iesus: Quomodo ergo hæc potuerunt fieri, urgentibus tenebris tam caliginosis, & densis? Sol & insensibilia, magna luctus, mæstitiæ signa dederunt in morte sui conditoris diffusa tanta obscuritate: tamen Christus D. alta sua providentia accendit lucernam suam; crucem, nempe quæ illuminaret omnes, illisque lucem daret, ut viderent, ac legerent mysteria, quæ ibi tunc in cruce fiebant: sic & maxime ad rem. D. Chryso. proxime citatus: sic tenebris per universum orbem sparsis Christus tanquam lampadem quandam crucem accendit, & in altum erexit, omnemque caliginem totius terra dissipavit.

Quarto, Cum Nicodemus non intelligeret sublimem Christi doctrinam: Respondit Iesu: Amen amen dico tibi: nisi quis renatus fuerit ex aqua & Spiritu sancto, non potest introire in regnum Dei: Et cum adhuc ille hebes esset, vult ei Christus D. aperire, & declarare vivificam aquam, illiusque salutiferam virtutem, quæ excluso peccato, nobis dat gratiam, vitam, ac regnum Dei; & proponit suam crucem, quæ nobis reddit salutiferas aquas cum magna affluentia aquæ ac omnium celestium donorum. Benedicens Moyses Ioseph respiciens in illum Christum d. ait: Deus 33. n. 17. Cornua rhinocerotis, cornua illius: in ipsis venis labi gentes: Satis vulgare est cornua rhinocerotis, seu Unicornij, omne excludere venenum; adeo ut animalia ad aquas concurrentia, ipsam non audeant attingere, sed expectant ut veniat rhinoceros, & cornu aquis immergat, ut ab omni veneno purificentur: & quænam sunt Christi cornua quæ nobis salutare aquas effecit: cornua, nempe crucis, quæ omne peccati venenum exsufflavit, & aquas salutiferas ad vitam & salutem reddidit & aperiens fontem vitæ æternæ. Julius Firmicus de errore profana Religio c. 22. ait Hæc sunt Crucis cornua Jul. Firm. quibus omnia, & subvertantur pariter, & continentur: His cornibus bene hominum vita nititur. Ad hæc cornua humilis veneratione confugite: ut veneranda præferentes insignia consecrati fontis maiestate gauderatis.

QUÆSTIO III. Quare Christus D. suam crucifixionem dicit exaltationem. Ait Christus D. in præsentia: Sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis: de quo egi citato c. 3. qu. 34. 35. 36. & 37. Cur etiam dominus suam crucifixionem dicit exaltationem, tam hoc lo. Joan. 12. co, quàm Ioan. 12. num. 31. Et ego se exaltatus fuero à terra, omnia irabam ad me ipsam: Jam ibi disputavi & tractavi tom. 4. c. 42. quæst. 15. Adde nunc. Et merito sanè Christus in cruce dicitur exaltatus, quia ibi maxime apparuit ejus sublimitas

11. 12.

mitas, majestas, ac celsitudo. Ait Regius Vates Psalm. 92. num. 1. Dominus regnavit: septuag. legunt: à ligno, decorem indutus est. D. Hieronymus legit: Gloria indutus est. Arias: Celsitudinem induit: Pratus: Magnificentiam induit. Quia in ligno crucis ostendit suum regnum, suam gloriam, celsitudinem, ac magnificentiam, tanta obedientia erga patrem, tam imensa charitate erga genus humanum, copiosa redemptione tot lignis, & p. odigijs in caelo & in terra. Hinc cum Christus postulat à Patre salvifica me, clarifica nomen tuum, venit vox de caelo dicens: Clarificavi & iterum clarificabo. Joan. 2. n. 28. sed in quo Pater eum clarificavit exaltavit, & sublimavit: in cruce, nempe, ut ex Euthymio explicat Toletus Annotat. 10. Crux enim exiit Christi exaltatio, & sublimatio.

Christum natum venientes Magi adorare querunt Jerosolimis: Ubi est, Qui natus est Rex Judæorum? videmus stellam ejus in Oriente, & venimus adorare eum. matth. 2. num. 2. Ad quæ verba ait Fulgentius serm. de Epiphania: Quis est iste Rex Judæorum, pauper, & dives, humilis, & sublimis. Parvulus in præsepio, immensus in caelo, vilis in pannis pretiosus in stellis: Accipe D. Chryso. in imperfect. homil. 2. in matth. ait: Stella illa benedicta apparuit Magis super montem illum Victorialem, habens in se formam quasi pueri parvuli, & super se similitudinem crucis. Ecce dum Christus Jesus Filius Dei apparet exultantibus, ac cantantibus Angelis festivè tripudiantibus pastoribus, regibusque magis adorantibus: vel in præsepio reclinatus, vel in gremio matris recumbens, vilis, ac parvulus habetur; at signum crucis habens, pretiosus, ac si ipsum crucis vexillum quandam pretiositatem filio Dei videretur communicare; pro quo attende quod in præsepio parvulus, & in stella parvulus: Habens in se formam quasi pueri parvuli: & tamen in præsepio vilis, in stella pretiosus; in præsepio sine cruce vilis reputabatur; at in stella cum Cruce pretiosus decantatur, etsi parvulus; quod ita altè disposuit pio honoranda sua cruce.

Postquam Abrahamus obtulit filium suum Deo in holocaustum, à quo Dei jussione prohibitus est. Appellavit nomen loci illius, Dominus videt: Unde usque hodie dicitur: In monte Dominus videt: Gen. 22. n. 4. seu ut legit D. Ambrosius citandus: Dominus apparuit. Septuaginta: Dominus videbitur. Et cur inter cætera loca in quibus Dominus sanctis antiquis se manifestavit, hic peculiariter, ac insigniter tanto nomine nobilitatur, ut dicatur: Dominus apparuit, & cur non potius tam illustri appellatione condecoratur locus, quando ei apprensus, mandavit exire de terra sua promittens ei ineffabile Incarnationis mysterium: In semine suo benedicentur omnes gentes. Genes. 12. num. 3. vel in valle Mambre quando tres Angelos hospitio suscepit Gen. 18. n. 2. & in figura sanctissimæ Trinitatis: Tres vidit & unum adoravit, vel quando in deserto filiis Israël dedit manna in typum sacrae Eucharistiæ Exod. 16. n. 15. Quid ergo habuit hic mons ad

tam sublimem appellationem: Dominus apparuit. In illo vidit Abrahamus, Arietem inter vepres hærentem cornibus: Gen. 22. n. 13. in typum Christi pendens, ac hærentis brachijs; seu cornibus crucis. D. Ambrosius lib. de Arahamo ad citatum. c. 22. sic ait: In nomine Dominus apparuit, hoc est, quod apparuerit Abrahamo relevans sui passionem corporis, qua mundum redemit, demonstrans etiam onus passionis: cum suspensum ostendit cornibus arietem. Virgultum illum parvulum crucis est: Non ergo mirum, quod mons iste excellet cæteris in appellatione sic, cum in eo se ostentat Christus in figura in sua cruce inhærens; & Christus in sua cruce gloriosior, ac veluti mirabilior, quàm in quocunque alio mysterio, sive Incarnationis, sive Trinitatis, sive Eucharistiæ, & ideo loca, in quibus tam sublimia mysteria revelantur, non sublimantur tam excella appellatione: Dominus apparuit: ac quando cum sua cruce prodit. Vide admirabile sacramentum Divinæ Sapientiæ: ut id quod erat abjectissimum apud homines, ipse pro postea redemptione sibi ut gloriosissimum elegit.

Instigante diabolo clamabant Judæi, pendente Christo in cruce: Si Rex Israël est, descendat de cruce: matth. 27. n. 41. In quos graviter invehitur D. Chryso. homilia de Cruce & Latrone, dum ait: Considera nunc vocem filiorum diaboli: quomodo imitantur vocem paternam. Diabolus dicebat, si filius Dei es, mitte te deorsum, & Judæi dicunt: Si filius Dei es, descende de cruce, credimus ei. Eadem est vox filiorum diaboli, ac ipsius diaboli; Diabolus dicebat ad Christum: Mitte te deorsum: filij diaboli clamabant: descende de cruce. Gloriam crucis invidentes, si enim ipse descenderet de cruce, mitteret se deorsum; quia tota sua gloria, illiusque summa dignitas in cruce posita est, & inde Regis titulus quem saepe recufavit Joan. 6. n. 15, permittunt ut in cruce affigatur. Hinc Christus supremus Rex sub signo crucis suam magnificentiam aperit, & manifestat: sub illius ac passionis suæ memoria Sacram Eucharistiæ instituit, in cruce exaltatus testamentum condit, ut Arnoldus considerat latronem caelo inferit, lictores vindicat ab ira paterna, dum pro eis rogat; Matrem Discipulo commendat & cæco visum spirituales, & corporales dedit, juxta multorum sententiam, ut tantis magnificentiæ suæ signis crux esset honorata D. Chryso. homil. de cruce ait: Volo ut ego mea largitas demonstreretur. Ut inde adhortemur, ut ad crucem confugiamus in qua maxime domini liberalitas panditur. Unde ait idem Chryso. homil. 6. Cum suam erga homines liberalitatem ostendisset, addit hujus causam, hoc est, crucem. Crux causa est totius liberalitatis divine, unde ostendens suam liberalitatem erga Nicodemum illius causam ei proponit, scilicet crucem suam.

15. 16.

Gen. 22. D. Ambros. Christus in cruce gloriosior cæteris mysteriis

D. Chryso. Diabolus imitatur vocem paternam. Diabolus dicebat, si filius Dei es, mitte te deorsum, & Judæi dicunt: Si filius Dei es, descende de cruce, credimus ei. Eadem est vox filiorum diaboli, ac ipsius diaboli; Diabolus dicebat ad Christum: Mitte te deorsum: filij diaboli clamabant: descende de cruce. Gloriam crucis invidentes, si enim ipse descenderet de cruce, mitteret se deorsum; quia tota sua gloria, illiusque summa dignitas in cruce posita est, & inde Regis titulus quem saepe recufavit Joan. 6. n. 15, permittunt ut in cruce affigatur. Hinc Christus supremus Rex sub signo crucis suam magnificentiam aperit, & manifestat: sub illius ac passionis suæ memoria Sacram Eucharistiæ instituit, in cruce exaltatus testamentum condit, ut Arnoldus considerat latronem caelo inferit, lictores vindicat ab ira paterna, dum pro eis rogat; Matrem Discipulo commendat & cæco visum spirituales, & corporales dedit, juxta multorum sententiam, ut tantis magnificentiæ suæ signis crux esset honorata D. Chryso. homil. de cruce ait: Volo ut ego mea largitas demonstreretur. Ut inde adhortemur, ut ad crucem confugiamus in qua maxime domini liberalitas panditur. Unde ait idem Chryso. homil. 6. Cum suam erga homines liberalitatem ostendisset, addit hujus causam, hoc est, crucem. Crux causa est totius liberalitatis divine, unde ostendens suam liberalitatem erga Nicodemum illius causam ei proponit, scilicet crucem suam.

Crux vatio & causa liberalitatis divina. Arnold.

Quæstio